

Laatste strohalm nertsfokkers

De Eerste Kamer velt vandaag een oordeel over een verbod op de nertsenhouderij in Nederland. De broers Maurits en Cornelis Groen oriënteren zich al op emigratie.

AAN DIRK VAN DER MEULEN

Een spannende dag? Welnee, de kaarten zijn geschud." Maurits Groen (38) uit Stroobos ziet geen enkele aanleiding om vandaag plaats te nemen op de publieke tribune van de Eerste Kamer. Die besluit vanavond laat over een verbod op Groens professie: de nertsenfokkerij. „Gaan ze weer een hele dag kletsen terwijl toch niemand zijn standpunt wijzigt. De voorstanders worden heus geen tegenstanders en andersom ook niet.”

Zoals het er nu naar uitziet, stemt een ruime meerderheid van PvdA, SP, GroenLinks, D66, Partij voor de Dieren en PVV voor een verbod. Tweede Kamerlid Dion Graus van de PVV doet ons de das om, concludeert Maurits Groen. „In dierenkwesties bepaalt hij en niet Geert Wilders het beleid van die partij. Door een kleine sector weg te pesten, hopen ze te scoren bij het electoraat.”

Maurits Groen en zijn broer Cornelis (33) hebben nertsenfokkerijen in Boelenslaan en in Stroobos. In Stroobos houden ze 8000 moederdieren en in Boelenslaan, waar hun ouders Cees en Meiny Groen het bedrijf veertig jaar geleden begonnen, 1800 moederdieren. Ze hebben drie vaste medewerkers in dienst en gemiddeld zo'n vijf uitzendkrachten.

„We hebben een prachtig, veelzijdig beroep met een fascinerend dier”, zeggen ze. „Het mooie is dat je

met een jaarcyclus werkt waarbij je rekening moet houden met de natuurlijke omstandigheden van de nerts. Het paren moet net als in de natuur in maart plaatsvinden, als het lichter wordt. Anders vindt er geen bevruchting plaats.” Na een dracht van vijf tot zes weken, zo rond Koninginnedag, baart het teefje gemiddeld vijf jongen.

Eind november, begin december is de pelstijd. In een bak met koolmonoxide laten ze de zeven maanden oude dieren „snel en pijnloos” inslapen. Vervolgens worden de nertsen machinaal van hun pels ontdaan. Die wordt schoongemaakt, gedroogd, opgespannen en opgehangen in een vochtige ruimte. Na het inpakken, gaan de pelsen naar de veiling in Kopenhagen waar ze per opbod worden verkocht. „Na een grondige schoonmaak van de kooien en de stalruimte begint de hele cyclus opnieuw”, zegt Cornelis.

We fokken inderdaad een luxe product, maar wat is daar mis mee, vraagt Maurits. „Vlees is ook een luxe product. Daar kan een mens ook zonder.”

Cornelis vult aan: „Wat maakt het voor een dier uit of het voor het vlees of de huid wordt gehouden. Waar het om gaat, is het dierenwelzijn. En dat is in Nederland goed geregeld en geborgd. In Polen lachen ze in hun vuistje. Daar springen ze

maar wat graag in het gat dat wij achterlaten. In dat land is dierenwelzijn nauwelijks een onderwerp.”

Hoe nu verder als de Eerste Kamer instemt met een verbod en er in 2024 geen nerts meer gehouden mag worden? Heel voorzichtigjes oriënteren ze zich op een emigratie naar Noord-Amerika. „We hopen dat onze belangenorganisatie een goede uitkoopregeling uit het vuur weet te slepen. Vervolgens willen we de komende jaren hier geld verdienen, om daar een bedrijf op te zetten. Het is een emotionele kwestie, want we hebben hier ons sociale leven. Maar ja, van jongs af aan zijn we actief in de nertsenfokkerij. Dit is ons leven.”

‘In Polen lachen ze in hun vuistje’

Leeuwarder Courant 11 december 2012



Maurits (I) en Cornelis tussen de kooien met nertsen op hen vestiging in Boelenslaan. FOTO JILMER POSTMA